

ZAWIADOMIENIA DOTYCZĄCE EUROPEJSKIEGO OBSZARU GOSPODARCZEGO

URZĄD NADZORU EFTA

Obwieszczenie Urzędu Nadzoru EFTA w sprawie załatwiania skarg przez Urząd na mocy art. 53 i 54 Porozumienia EOG

(2007/C 287/06)

A. Niniejsze obwieszczenie zostało wydane na podstawie postanowień Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwanego dalej „Porozumieniem EOG”) i Porozumienia między Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości (zwanego dalej „Porozumieniem o Nadzorze i Trybunale”).

B. Komisja Europejska (zwana dalej „Komisją”) wydała obwieszczenie zatytułowane „Obwieszczenie Komisji w sprawie załatwiania skarg przez Komisję na mocy art. 81 i 82 Traktatu WE”⁽¹⁾. Ten niewiążący akt określa zasady i reguły, które stosuje Komisja w dziedzinie konkurencji. Zawiera on również wyjaśnienia dotyczące sposobu, w jaki Komisja zamierza załatwiać skargi.

C. Urząd Nadzoru EFTA uważa ten akt za mający znaczenie dla EOG. W celu utrzymania równorzędnych warunków konkurencji oraz zapewnienia jednakowego stosowania reguł konkurencji EOG w całym Europejskim Obszarze Gospodarczym, Urząd Nadzoru EFTA przyjmuje niniejsze obwieszczenie na podstawie uprawnień przyznanych mu na mocy art. 5 ust. 2 lit. b) Porozumieniem o Nadzorze i Trybunale. Zamierza on przestrzegać zasad i reguł ustanowionych w niniejszym obwieszczeniu przy stosowaniu odpowiednich reguł EOG w odniesieniu do konkretnych spraw⁽²⁾.

D. W szczególności, celem niniejszego obwieszczenia jest wyjaśnienie, w jaki sposób Urząd Nadzoru EFTA zamierza załatwiać skargi dotyczące domniemych naruszeń art. 53 i 54 Porozumienia EOG.

E. Niniejsze obwieszczenie stosuje się do spraw, w wypadku których Urząd jest właściwym organem nadzoru na mocy art. 56 Porozumienia EOG.

I. WPROWADZENIE I ZAKRES TEMATYCZNY NINIEJSZEGO OBWIESZCZENIA

1. Rozdział II części I protokołu 4 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale (zwany dalej „rozdziałem II”)⁽³⁾ ustanawia system, w którym Urząd Nadzoru EFTA, organy ochrony konkurencji i sądy państw EFTA mogą stosować art. 53 i 54 Porozumienia EOG. Rozdział II uznaje w szczególności komplementarne funkcje Urzędu i organów ochrony konkurencji państw EFTA, działających jako publiczne organy przestrzegania prawa oraz sądów państw EFTA, które orzekają w sprawach wnoszonych przez osoby prywatne, w celu ochrony praw jednostek, wynikających z postanowień art. 53 i 54.
2. Na mocy rozdziału II publiczne organy przestrzegania prawa mogą koncentrować swoje działania na badaniu poważnych naruszeń art. 53 i 54, które są zwykle trudne do wykrycia. W swoich działaniach mających na celu przestrzeganie prawa, korzystają one z informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwa i konsumentów obecnych na rynku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 27.4.2004, str. 65.

⁽²⁾ Kompetencje do rozpatrywania poszczególnych spraw wchodzących w zakres art. 53 i 54 Porozumienia EOG są rozdzielone pomiędzy Urząd Nadzoru EFTA a Komisję, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 56 Porozumienia EOG. Tylko jeden z organów nadzorczych jest właściwy do załatwiania danej sprawy.

⁽³⁾ Po wejściu w życie w dniu 20 maja 2005 r. porozumienia zmieniającego protokół 4 do Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 września 2004 r., rozdział II protokołu 4 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale jest w znacznym zakresie w filarze EFTA odzwierciedleniem rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).

3. Dlatego Urząd Nadzoru EFTA pragnie zachęcać obywateli i przedsiębiorstwa do zgłaszania się do publicznych organów przestrzegania prawa i przekazywania im informacji o podejrzewanych naruszeniach reguł konkurencji. Na szczęblu Urzędu są w tym celu dostępne dwie drogi, jedna polega na wniesieniu skargi na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II. Na mocy art. 5 do 9 rozdziału III część I protokołu 4 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale (zwanego dalej „rozdziałem III”) (¹), takie skargi muszą spełniać pewne wymogi.
4. Druga droga polega na przekazywaniu informacji rynkowych, które nie muszą odpowiadać wymogom dotyczącym skarg wnoszonych na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II. Takie informacje dotyczące podejrzewanych naruszeń art. 53 i 54 mogą być punktem wyjścia dochodzenia prowadzonego przez Urząd Nadzoru EFTA (²). Informacje dotyczące podejrzewanych naruszeń można przekazywać pod następujący adres:

EFTA Surveillance Authority
Competition and State Aid Directorate
Rue Belliard 35
B-1040 Bruxelles/Brussel
competition@eftasurv.int

5. Bez uszczerbku dla wykładni Trybunału EFTA dotyczącej postanowień rozdziałów II i III, niniejsze obwieszczenie ma na celu dostarczenie wskazówek obywatelom i przedsiębiorstwom szukającym pomocy w związku z podejrzewanymi naruszeniami reguł konkurencji. Obwieszczenie składa się z dwóch zasadniczych części:
 - Część II zawiera wskazówki odnośnie do zasad wyboru między złożeniem skargi do Urzędu Nadzoru EFTA a wniesieniem sprawy do sądu krajowego. Ponadto, podane zostały w niej zasady podziału zadań między Urzędem a krajowymi organami ochrony konkurencji państw EFTA w ramach systemu przestrzegania prawa, ustanowionego na mocy postanowień rozdziału II, które zostały wyjaśnione w Obwieszczeniu w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji EFTA (³).
 - W części III znajduje się wyjaśnienie procedury rozpatrywania skarg wnoszonych na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II, stosowanej przez Urząd.
6. Niniejsze obwieszczenie nie dotyczy:
 - skarg wnoszonych przez państwa EFTA na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II,
 - skarg, w których wnioskodawcy domagają się podjęcia przez Urząd Nadzoru EFTA działań przeciwko państwowym EFTA na mocy art. 59 ust. 3 rozpatrywanego łącznie z art. 53 lub 54 Porozumienia EOG,
 - skarg dotyczących art. 61 Porozumienia EOG w sprawie pomocy państwa,
 - skarg dotyczących naruszeń, popełnionych przez państwa EFTA, które Urząd może rozpatrywać w ramach art. 31 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale.

II. RÓŻNE MOŻLIWOŚCI SKŁADANIA SKARG DOTYCZĄCYCH PODEJRZEWANYCH NARUSZEŃ ART. 53 LUB 54 POROZUMIENIA EOG

A. Skargi w nowym systemie przestrzegania prawa ustanowionym na mocy rozdziału II

7. W zależności od charakteru skargi, wnioskodawca może ją wnieść albo do sądu krajowego albo do organu ochrony konkurencji państwa EFTA, który pełni funkcję publicznego organu przestrzegania prawa. Informacje podane w niniejszym rozdziale obwieszczenia mają na celu pomóc potencjalnym wnioskodawcom w dokonaniu świadomego wyboru, czy skierować skargę do Urzędu Nadzoru EFTA, do jednego z organów ochrony konkurencji państw EFTA, czy wnieść ją do sądu krajowego.

(¹) Po wejściu w życie w dniu 1 lipca 2005 r. Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości z dnia 3 grudnia 2004 r., rozdział III protokołu 4 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale będzie odzwierciedlał rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 18).

(²) Urząd załatwia korespondencję otrzymywaną od informatorów zgodnie z zasadami dobrej praktyki administracyjnej.

(³) Obwieszczenie Urzędu Nadzoru EFTA w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji EFTA, jeszcze nieopublikowane.

8. Sądy krajowe są powołane do ochrony praw jednostek i w związku z tym orzekania we wnoszonych do nich sprawach, natomiast publiczne organy przestrzegania prawa nie mogą badać wszystkich skarg, lecz muszą nadawać priorytety rozpatrywanym przez siebie sprawom. Urząd Nadzoru EFTA, któremu na mocy art. 55 ust. 1 Porozumienia EOG zostało powierzono zadanie polegające na zapewnieniu stosowania zasad ustanowionych w art. 53 i 54 Porozumienia EOG, jest odpowiedzialny za określanie kierunku polityki konkurencji w EOG i wprowadzanie jej w życie ⁽¹⁾. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Komisja, w celu skutecznego wykonywania swoich zadań, ma prawo ustalania hierarchii ważności skarg złożonych jej na podstawie art. 81 lub 82 Traktatu WE ⁽²⁾. Urząd stoi na stanowisku, że w kontekście Porozumienia EOG podobna zasada ma zastosowanie do niego.
9. Rozdział II upoważnia sądy państw EFTA i organy ochrony konkurencji państw EFTA do stosowania art. 53 i 54 Porozumienia EOG w całości tak jak Urząd Nadzoru EFTA. Jednym z podstawowych celów rozdziału II, jest to, by sądy i organy ochrony konkurencji państw EFTA skutecznie uczestniczyły w wykonywaniu postanowień art. 53 i 54 ⁽³⁾.
10. Ponadto, art. 3 rozdziału II przewiduje, że sądy i organy ochrony konkurencji państw EFTA są zobowiązane stosować art. 53 i 54 Porozumienia EOG w odniesieniu do wszystkich porozumień lub postępowań, mogących mieć wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG, do których stosują one krajowe przepisy prawa dotyczące konkurencji. Ponadto, art. 11 i 15 rozdziału II tworzą mechanizmy, za pomocą których sądy i organy ochrony konkurencji państw EFTA współpracują z Urzędem Nadzoru EFTA przy wykonywaniu postanowień art. 53 i 54.
11. W tych nowych ramach legislacyjnych, Urząd Nadzoru EFTA zamierza ukierunkować środki przestrzegania praw, które ma do dyspozycji, w następujący sposób:
- stosować reguły konkurencji EOG w odniesieniu do spraw, do rozstrzygnięcia których jest powołany ⁽⁴⁾, koncentrując te środki na najpoważniejszych naruszeniach,
 - prowadzić sprawy, w odniesieniu do których powinien podejmować działania w celu określania polityki konkurencji EOG i/lub zapewnienia spójnego stosowania art. 53 lub 54 Porozumienia o EOG.

B. Uzupełniająca rola prywatnych i publicznych organów przestrzegania prawa

12. Sądy Wspólnoty zawsze stały na stanowisku, że sądy krajowe są powołane do ochrony praw jednostek, wynikających ze skutku bezpośredniego art. 81 ust. 1 i art. 82 Traktatu WE ⁽⁵⁾. Z art. 7 Porozumienia EOG i protokołu 35 do tego porozumienia wynika, że prawo EOG nie wiąże się z przeniesieniem uprawnień legislacyjnych. Dlatego, prawo EOG nie wymaga, by jednostki i podmioty gospodarcze mogły bezpośrednio powoływać się przed sądami krajowymi na zasady EOG, które nie zostały wprowadzone w życie ⁽⁶⁾. Niemniej jednak, zgodnie z protokołem 35, państwa EFTA mają obowiązek zapewnić, jeśli okaże się to konieczne w drodze odrębnych przepisów ustawowych, że w razie sprzeczności między wprowadzonymi w życie zasadami EOG a innymi przepisami ustawowymi, nadrzędne znaczenie mają wprowadzone w życie zasady EOG. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału EFTA, cechą charakterystyczną takich przepisów jest to, że jednostki i podmioty gospodarcze w razie sprzeczności między wprowadzonymi w życie zasadami EOG a krajowymi przepisami ustawowymi muszą mieć

⁽¹⁾ Te zadania są rozdzielone między Urząd a Komisję zgodnie z zasadami podziału kompetencji, ustanowionymi w art. 56 Porozumienia EOG.

⁽²⁾ Sprawa C-344/98, Masterfoods przeciwko HB Ice Cream, Zb. Orz. ETS z 2000 r. str. I-11369, pkt 46; sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt 88; sprawa T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt. 73-77. Art. 6 Porozumienia EOG przewiduje, że bez uszczerbku dla przyszłego rozwoju orzecznictwa, postanowienia tego porozumienia, w zakresie, w jakim są takie same pod względem treści merytorycznej jak odpowiednie postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz aktów przyjętych w zastosowaniu tych dwóch Traktatów, są przy wdrażaniu i stosowaniu interpretowane zgodnie z odpowiednimi orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wydanymi przed dniem podpisania Porozumienia EOG. W odniesieniu do odpowiednich orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości wydanych po dniu podpisania Porozumienia EOG, z art. 3 ust. 2 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale wynika, że Urząd Nadzoru EFTA i Trybunał EFTA są zobowiązane do należytego uwzględniania zasad ustanowionych w tych orzeczeniach.

⁽³⁾ Por. w szczególności art. 5, 6, 11, 12, 15, 22, 29 i 40 rozdziału II.

⁽⁴⁾ Por. Obwieszczenie w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji EFTA, pkt. 5.

⁽⁵⁾ Precedensy prawne obowiązujące we Wspólnocie, por. sprawa 127/73, Belgische Radio en Televisie (BRT) przeciwko SABAM i Fonior, Zb. Orz. ETS z 1974 str.51, pkt 16; sprawa C-282/95 P, Guérin automobiles przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 str. I-1503, pkt 39; sprawa C-453/99, Courage przeciwko Bernhard Crehan, Zb. Orz. ETS z 2001 r. str. I-6297, pkt 23.

⁽⁶⁾ Zob. sprawa E- 4/01, Karlsson, Zb. Orz. Trybunału EFTA z 2002 r., str. 240, pkt 28.

prawo do powoływania się na te zasady i dochodzenia na poziomie krajowym wszelkich praw, które mogłyby wynikać z postanowień Porozumienia EOG, jako będących częścią odpowiedniego porządku prawnego lub do niego włączonych, jeżeli te postanowienia są bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne ⁽¹⁾.

13. Sądy krajowe mogą podejmować decyzje dotyczące nieważności lub ważności umów i tylko one mogą przyznawać odszkodowania jednostkom w razie naruszenia art. 53 i 54 Porozumienia EOG. W celu zapewnienia pełnej skuteczności reguł konkurencji EOG, każda osoba musi mieć możliwość dochodzenia odszkodowania z tytułu strat wyrządzonych jej w związku z warunkami umowy lub z tytułu działania, które ogranicza lub zakłóca konkurencję. Występowanie o odszkodowanie do sądów krajowych może w znacznym stopniu przyczynić się do utrzymania skutecznej konkurencji na terytorium objętym Porozumieniem EOG, ponieważ zniechęca ono przedsiębiorstwa do zawierania restrykcyjnych umów lub stosowania restrykcyjnych praktyk ⁽²⁾.
14. Rozdział II wyraźnie uwzględnia to, że sądy krajowe mają zasadniczą rolę do odegrania w stosowaniu reguł konkurencji EOG ⁽³⁾. Poprzez rozszerzenie uprawnień sądów krajowych o stosowanie art. 53 ust. 3 likwiduje możliwość opóźniania postępowań toczących się przed sądami krajowymi przez przedsiębiorstwa poprzez zgłaszanie się do Urzędu Nadzoru EFTA i w ten sposób eliminuje przeszkodę we wnoszeniu spraw przez osoby prywatne, którą stwarzały poprzednio obowiązujące reguły.
15. Bez uszczerbku dla praw lub obowiązków sądów krajowych występowania o opinię doradczą do Trybunału EFTA zgodnie z art. 34 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, art. 15 ust. 1 rozdziału II przewiduje wyraźnie, że sądy krajowe mogą zwracać się o opinię lub informacje do Urzędu Nadzoru EFTA. To postanowienie ma na celu ułatwienie sądom krajowym stosowania art. 53 i 54 ⁽⁴⁾.
16. Wnoszenie spraw do sądów krajowych przynosi wnioskodawcom następujące korzyści:
 - sądy krajowe mogą przyznać odszkodowanie z tytułu strat poniesionych w wyniku naruszenia art. 53 lub 54,
 - sądy krajowe mogą orzekać w sprawach dotyczących roszczeń o zapłatę lub wykonanie obowiązków umownych, wynikających z porozumienia, które rozpatrują na mocy art. 53,
 - sądy krajowe są uprawnione do stosowania sankcji cywilnej polegającej na stwierdzeniu nieważności art. 53 ust. 2 w stosunkach umownych między jednostkami ⁽⁵⁾. Mogą zwłaszcza określić, w świetle obowiązujących przepisów prawa krajowego, zakres i konsekwencje nieważności niektórych postanowień umownych na podstawie art. 53 ust. 2, ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich innych kwestii wchodzących w zakres porozumienia ⁽⁶⁾,
 - Sądy krajowe są zazwyczaj bardziej właściwe od Urzędu Nadzoru EFTA do przyjmowania środków tymczasowych ⁽⁷⁾,
 - w postępowaniach przed sądami krajowymi można łączyć roszczenia na podstawie prawa konkurencji EOG z innymi roszczeniami na mocy przepisów prawa krajowego,
 - Sądy zazwyczaj dysponują uprawnieniami do przyznania zwrotu kosztów prawnych wnioskodawcy wygrywającemu sprawę. W procedurze administracyjnej Urzędu taka możliwość nie istnieje.

⁽¹⁾ Zob. sprawa E-1/94, Restamark, Zb. Orz. Trybunału EFTA z 1994-1995 r., str. 15, pkt 77.

⁽²⁾ Sprawa C-453/99, Courage przeciwko Bernhard Crehan, Zb. Orz. ETS z 2001 r. str. I-6297, pkt. 26 i 27.

⁽³⁾ Por. art. 1, 6 i 15 rozdziału II.

⁽⁴⁾ Aby uzyskać więcej szczegółowych wyjaśnień dotyczących mechanizmu por. Obwieszczenie w sprawie współpracy między Urzędem i sądami państw EFTA w zakresie stosowania art. 53 i 54 WE, jeszcze nieopublikowane.

⁽⁵⁾ Sprawa T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. z 1992 r. str. II-2223, pkt 93.

⁽⁶⁾ Por. decyzje Trybunału EFTA w sprawie E-3/97 Jæger przeciwko Opel Norge, Zb. Orz. Trybunału EFTA z 1998 r., str. 1, pkt 77, i sprawie E-7/01 Hegelstad przeciwko Hydro Texaco, Zb. Orz. Trybunału EFTA z 2002 r., str. 310, pkt 43, oraz decyzje sądów wspólnotowych w sprawie C-230/96, Cabour i Nord Distribution Automobile przeciwko Arnor „SOCO” Zb. Orz. ETS z 1998 r., str. I-2055, pkt 51; sprawach połączonych T-185/96, T-189/96 i T-190/96, Dalmasso i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. II-93, pkt 50.

⁽⁷⁾ Por. art. 8 rozdziału II i pkt 80 poniżej. W zależności od rodzaju sprawy, organy ochrony konkurencji państw EFTA mogą w również być uprawnione do przyjmowania środków tymczasowych.

17. Fakt, że wnioskodawca może zapewnić sobie ochronę praw, wnosząc sprawę do sądu krajowego, jest ważnym aspektem, który Urząd Nadzoru EFTA może wziąć pod uwagę w badaniu interesu na mocy Porozumienia EOG w dochodzeniu w sprawie skargi ⁽¹⁾.
18. Urząd Nadzoru EFTA stoi na stanowisku, że nowy system przestrzegania prawa, ustanowiony na mocy rozdziału II, stwarza wnioskodawcom większe możliwości szukania i uzyskania skutecznego zadośćuczynienia w sądach krajowych.

C. Podział zadań między publicznymi organami przestrzegania prawa w filarze EFTA

19. Rozdział II tworzy system, w którym zarówno Urząd Nadzoru EFTA, jak i organy ochrony konkurencji państw EFTA mają prawo stosować art. 53 i 54 w całości (art. 5). Zdecentralizowane przestrzeganie prawa przez organy ochrony konkurencji państw EFTA jeszcze bardziej sprzyjają możliwości wymiany informacji (art. 12) i udzielania wzajemnego wsparcia w dochodzeniach (art. 22).
20. Rozdział II nie reguluje kwestii podziału zadań między Urzędem Nadzoru EFTA a organami ochrony konkurencji państw EFTA, lecz kwestię podziału pracy związanej z prowadzeniem spraw pozostawia do rozstrzygnięcia we współpracy Urzędu i organów ochrony konkurencji państw EFTA w ramach Sieci Konkurencji EFTA. Rozdział II zakłada osiągnięcie celu polegającego na zapewnieniu skutecznego wykonania postanowień art. 53 i 54 w drodze elastycznego podziału spraw między publiczne organy EFTA powołane do przestrzegania prawa.
21. Zasady podziału zadań między Urząd Nadzoru EFTA a organy ochrony konkurencji państw EFTA są ustanowione w odrębnym obwieszczeniu ⁽²⁾. Wskazówki zawarte w tym obwieszczeniu, które dotyczą relacji między publicznymi organami EFTA, powołanymi do przestrzegania prawa, będą przydatne wnioskodawcom, ponieważ na ich podstawie będą oni mogli kierować skargi do organu, który jest prawdopodobnie najbardziej właściwy do załatwienia ich sprawy.
22. W Obwieszczeniu w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji EFTA stwierdza się w szczególności ⁽³⁾:

„Organ może być uznany za właściwy do prowadzenia sprawy, jeżeli spełnione są łącznie trzy następujące warunki:

- 1) porozumienie lub praktyka mają istotny bezpośredni rzeczywisty lub możliwy do przewidzenia wpływ na konkurencję w na jego terytorium, są stosowane w obrębie tego terytorium lub mają swoje zostały zapoczątkowane na tym terytorium;
- 2) jest w stanie skutecznie doprowadzić do całkowitego wyeliminowania naruszenia tzn. może wydać nakaz jego zaprzestania, którego skutek będzie wystarczający dla powstrzymania naruszenia oraz, w razie konieczności, zastosować odpowiednie kary z tytułu naruszenia;
- 3) organ może zebrać, ewentualnie przy wsparciu ze strony innych organów, dowody niezbędne do wykazania naruszenia.

Z powyższych kryteriów wynika, że musi istnieć wyraźny związek między naruszeniem a terytorium objętym zasięgiem działania organu ochrony konkurencji państwa EFTA, by ten organ mógł zostać uznany za właściwy do prowadzenia sprawy. Można się spodziewać, że w większości wypadków organy tych państw EFTA, w których naruszenie poważnie zakłóca konkurencję, będą organami właściwymi, pod warunkiem jednak, że będą zdolne do powstrzymania naruszenia w drodze indywidualnego lub równoległego działania, chyba że bardziej właściwy działaniem jest Urząd Nadzoru EFTA (zob. poniżej [...]).

Z powyższego wynika, że krajowy organ ochrony konkurencji jest zwykle właściwy do rozpatrywania spraw dotyczących porozumień i praktyk mających poważny wpływ na konkurencję przede wszystkim na terytorium jego działania. [...]

⁽¹⁾ Por. pkt 41 poniżej.

⁽²⁾ Obwieszczenie w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji państw EFTA

⁽³⁾ Obwieszczenie w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji państw EFTA, pkt. 8–14.

Ponadto, działanie jednego krajowego organu ochrony konkurencji może być także odpowiednie, chociaż więcej niż jeden taki organ może być uznany za właściwy do prowadzenia sprawy, jeżeli wystarczy ono, by powstrzymać naruszenie. [...]

Równoległe działania kilku krajowych organów ochrony konkurencji mogą być odpowiednie, jeżeli porozumienie lub praktyka mają wpływ na konkurencję przede wszystkim w obrębie terytoriów podlegających tym organom a działanie tylko jednego krajowego organu ochrony konkurencji nie byłoby wystarczające do całkowitego powstrzymania naruszenia i/lub zastosowania odpowiedniej kary. [...]

Organy prowadzące sprawę w ramach równoległych działań dokładają starań w celu ich koordynacji w możliwym zakresie. W tym celu, mogą uznać za użyteczne wyznaczenie jednego z nich jako organu wiodącego i przydzielić temu organowi zadania takie, jak na przykład koordynacja działań dochodzeniowych, natomiast każdy z pozostałych organów zachowa odpowiedzialność za prowadzenie własnych postępowań.

Urząd Nadzoru EFTA jest również właściwy wówczas, gdy jedno porozumienie lub praktyka albo kilka porozumień lub praktyk, w tym także sieci podobnych porozumień i praktyk, mają wpływ na konkurencję w co najmniej dwóch państwach EFTA (na rynki transgraniczne obejmujące co najmniej dwa państwa EFTA lub kilka rynków krajowych).

Ponadto, Urząd Nadzoru EFTA jest przede wszystkim właściwy do prowadzenia sprawy, jeżeli ma ona ścisły związek z innymi postanowieniami Porozumienia EOG, które mogą być wyłącznie lub bardziej skutecznie stosowane przez Urząd, jeżeli interes EOG wymaga przyjęcia decyzji Urzędu w sprawie ustalenia polityki konkurencji EOG, gdy wyłaniają się nowe aspekty dotyczące konkurencji lub w celu zapewnienia skutecznego przestrzegania prawa.”

23. W ramach Sieci Konkurencji EFTA informacje o sprawach, w odniesieniu do których toczy się dochodzenie w wyniku skargi, będą udostępniane innym członkom sieci przed albo niezwłocznie po rozpoczęciu pierwszego formalnego działania dochodzeniowego ⁽¹⁾. Jeżeli taka sama skarga została złożona w kilku organach lub jeżeli sprawa nie została wniesiona do organu właściwego do jej rozpatrzenia, członkowie sieci dołożą starań, by ustalić, w ciągu mniej więcej dwóch miesięcy, który organ lub organy powinny być odpowiedzialne za prowadzenie sprawy.
24. Wnioskodawcy wnoszący skargi mają ważną rolę do spełnienia w dalszym ograniczaniu ewentualnych potrzeb w zakresie przekazywania sprawy wywodzącej się ze złożonej przez nich skargi z organu do organu poprzez zapoznanie się z zasadami podziału zadań w ramach sieci, ustanowionymi w niniejszym rozdziale, przed podjęciem decyzji, do którego organu skierować skargę. Jeżeli mimo to, skarga zostaje przekazana do rozpatrzenia innemu organowi w ramach sieci, organ ochrony konkurencji zajmujący się sprawą w możliwie najkrótszym terminie informuje o tym zainteresowane przedsiębiorstwa i wnioskodawcę (wnioskodawców) ⁽²⁾.
25. Urząd Nadzoru EFTA może oddalić skargę zgodnie z art. 13 rozdziału II, na tej podstawie, że organ ochrony konkurencji państwa EFTA rozpatruje bądź już rozpatrywał tę skargę. W takim wypadku, Urząd ma obowiązek, zgodnie z art. 9 rozdziału III, poinformować niezwłocznie wnioskodawcę, który krajowy organ ochrony konkurencji zajmuje się lub zajmował się już tą sprawą.

III. ROZPATRYWANIE PRZEZ URZĄD NADZORU EFTA SKARG ZŁOŻONYCH NA PODSTAWIE ART. 7 UST. 2 ROZDZIAŁU II

A. Informacje ogólne

26. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozdziału II osoby fizyczne lub prawne, które mogą wykazać uzasadniony interes ⁽³⁾ mają prawo wnieść skargę do Urzędu Nadzoru EFTA o stwierdzenie naruszenia art. 53 i 54 Porozumienia EOG i wydanie nakazu zaprzestania naruszenia na podstawie art. 7 ust. 1 rozdziału II. Ta część niniejszego obwieszczenia zawiera informacje na temat wymogów mających zastosowanie w odniesieniu do skarg wnoszonych na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II, ich badania i procedury stosowanej przez Urząd.

⁽¹⁾ Art. 11 ust. 2 i ust. 3 rozdziału II; Obwieszczenie w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji państw EFTA pkt 15/16.

⁽²⁾ Obwieszczenie w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji państw EFTA, pkt 33.

⁽³⁾ W celu uzyskania bardziej szczegółowych informacji na ten temat por. pkt 33. poniżej.

27. Urząd Nadzoru EFTA, w przeciwieństwie do sądów cywilnych, których zadaniem jest ochrona indywidualnych praw osób prywatnych, jest organem administracyjnym, który ma obowiązek działać w interesie publicznym. Nieodłączną cechą Urzędu jako publicznego organu przestrzegania prawa jest to, że dysponuje on pewną swobodą w zakresie ustalania priorytetów w swojej działalności polegającej na egzekwowaniu prawa ⁽¹⁾.
28. Urząd Nadzoru EFTA ma prawo ustalać hierarchie ważności wnoszonych do niego skarg i może powoływać się na interes na podstawie Porozumienia EOG, reprezentowany przez daną sprawę, jako kryterium ustalania priorytetów ⁽²⁾. Urząd może oddalić skargę, jeśli uzna, że sprawa nie dotyczy w wystarczającym stopniu interesu na mocy Porozumienia EOG, by podejmowanie dalszego dochodzenia było uzasadnione. Jeżeli Urząd oddala skargę, wnioskodawca, który wystąpił ze sprawą ma prawo otrzymania decyzji Urzędu ⁽³⁾ bez uszczerbku dla art. 7 ust. 3 rozdziału III.

B. Wnoszenie skargi na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II

a) Forma skargi

29. Skarga na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II może dotyczyć wyłącznie domniemanego naruszenia art. 53 lub 54 i zawierać wnioski o podjęcie przez Urząd Nadzoru EFTA działań na mocy art. 7 ust. 1 rozdziału II. Skarga złożona na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II musi być sporządzona zgodnie z zasadami określonymi w formularzu C, o którym mowa w art. 5 ust. 1 rozdziału III.
30. Formularz C można pobrać ze strony internetowej <http://www.eftasurv.int/fieldsOfWork/fieldcompetition/faq/>, który stanowi również załącznik do niniejszego obwieszczenia. Skargę należy złożyć w trzech egzemplarzach w formie papierowej, a także, jeśli to możliwe, w formie elektronicznej. Ponadto, wnioskodawca jest zobowiązany dostarczyć jawną wersję skargi (art. 5 ust. 2 rozdziału III). Elektroniczną wersję skargi można przekazać Urzędowi Nadzoru EFTA za pośrednictwem podanej wyżej strony internetowej, natomiast egzemplarze w formie papierowej należy przesłać pod następujący adres:

EFTA Surveillance Authority
Competition and State Aid Directorate
Rue Belliard 35
B-1040 Bruxelles/Brussel

31. Zgodnie z instrukcjami zawartymi w formularzu C, wnioskodawcy są zobowiązani podać pełne informacje dotyczące wnoszonej skargi. Mają również obowiązek dostarczyć dostępne im w rozsądnym zakresie kopie odpowiednich dokumentów uzupełniających oraz wskazać, skąd Urząd Nadzoru EFTA mógłby uzyskać informacje i dokumenty, które dla nich są niedostępne. W szczególnych przypadkach, Urząd może zwolnić z obowiązku dostarczenia części informacji wymaganych w formularzu C (art. 5 ust. 1 rozdziału III). Urząd stoi na stanowisku, że taka możliwość ma szczególne znaczenie z punktu widzenia ułatwienia wnoszenia skarg przez stowarzyszenia konsumentów wówczas, gdy w kontekście w inny sposób uzasadnionej skargi, nie mają one dostępu do informacji na temat przedsiębiorstw, których skarga dotyczy.
32. Korespondencja do Urzędu Nadzoru EFTA, która nie spełnia wymogów art. 5 rozdziału III i w związku z tym nie stanowi skargi w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozdziału II, będzie traktowana przez Urząd jako informacje o charakterze ogólnym, które, jeśli się okażą użyteczne, mogą doprowadzić do rozpoczęcia dochodzenia z własnej inicjatywy Urzędu (por. pkt 4 powyżej).

⁽¹⁾ Sądy Wspólnoty przyznały taki margines swobody Komisji w jej działaniach w zakresie egzekwowania prawa, zob. np. sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt 88; sprawa T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt. 73-77 i 85. Zob. także pkt 8 powyżej.

⁽²⁾ Możliwość powołania się na reprezentowany przez sprawę interes Wspólnoty, jako kryterium nadania priorytetu, którą dysponuje Komisja, jest obowiązującym precedensem prawnym od czasu sprawy T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt 85. Urząd uważa, że również dysponuje podobną możliwością w kontekście Porozumienia EOG.

⁽³⁾ Zob. w kontekście wspólnotowym: sprawa C-282/95 P, Guérin automobiles przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. I-1503, pkt 36.

b) *Uzasadniony interes*

33. Status formalnego wnioskodawcy wnoszącego skargę na podstawie art. 7 ust. 2 rozdziału II jest zarezerwowany dla osób fizycznych i prawnych, które mogą wykazać uzasadniony interes ⁽¹⁾. Uznaje się, że państwa EFTA mają uzasadniony interes we wszystkich sprawach będących przedmiotem skarg, które zdecydowały się złożyć.
34. W wielu wypadkach posiadanie uzasadnionego interesu w sprawie nie ulega wątpliwości, ponieważ wnioskodawcy występujący ze skargą odczuwają bezpośrednie i niekorzystne skutki domniemanego naruszenia. Jednakże, istnieją takie sytuacje, w których konieczne jest przeprowadzenie dalszej analizy w celu stwierdzenia, czy warunek posiadania „uzasadnionego interesu”, ustanowiony w art. 7 ust. 2, został spełniony. Użytecznych wskazówek można dostarczyć w formie przykładów.
35. Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich uznał, że stowarzyszenia przedsiębiorstw mogą powoływać się na uzasadniony interes przy składaniu skargi w odniesieniu do działania wobec ich członków, nawet jeśli nie odczuwa ono, tak jak przedsiębiorstwo działające na właściwym rynku, bezpośrednich skutków działania będącego przedmiotem skargi, pod warunkiem, że, po pierwsze, ma ono prawo reprezentowania interesów swoich członków i po drugie, że działanie będące przedmiotem skargi może mieć niekorzystny wpływ na interesy jego członków ⁽²⁾. W przeciwnym razie uznano, że Komisja ma prawo nie rozpatrywać skargi stowarzyszenia przedsiębiorstw, którego członkowie nie byli zaangażowani w transakcje gospodarcze będące przedmiotem skargi ⁽³⁾.
36. Biorąc pod uwagę ten precedens prawny, Urząd Nadzoru EFTA uważa, że przedsiębiorstwa (same lub za pośrednictwem stowarzyszeń uprawnionych do reprezentowania ich interesów) mogą powoływać się na uzasadniony interes wówczas, gdy działają na właściwym rynku lub działanie będące przedmiotem skargi może mieć niekorzystny wpływ na ich interesy. Urząd uważa, że na uzasadniony interes mogą się na przykład powoływać strony porozumień lub praktyk będących przedmiotem skargi, konkurencji, których interesom zachowanie będące przedmiotem skargi rzekomo wyrządziło szkodę lub przedsiębiorstwa wyłączone z systemu dystrybucji.
37. Stowarzyszenia konsumentów mogą również wnosić skargi do Urzędu Nadzoru EFTA ⁽⁴⁾. Co więcej, Urząd stoi na stanowisku, że indywidualni konsumenci, których ekonomiczne interesy pozostają pod bezpośrednim i niekorzystnym wpływem naruszenia w zakresie, w jakim są oni nabywcami towarów i usług podlegających temu naruszeniu, mogą wykazać, że mają uzasadniony interes ⁽⁵⁾.
38. Jednakże, Urząd Nadzoru EFTA nie uważa za uzasadniony interes w rozumieniu art. 7 ust. 2 interesu osób lub organizacji, które chcą występować w ogólnym interesie, bez wykazania, że one lub ich członkowie mogą bezpośrednio i w sposób niekorzystny odczuwać skutki naruszenia (*pro bono publico*).
39. Lokalne i regionalne organy publiczne mogą wykazać, że mają uzasadniony interes jako nabywcy lub użytkownicy towarów bądź usług, na które ma wpływ działanie będące przedmiotem skargi. W przeciwnym razie nie można uznać, że wykazały one uzasadniony interes w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozdziału II, ponieważ powiadomiły one Urząd Nadzoru EFTA o domniemanym naruszeniu *pro bono publico*.
40. Wnioskodawcy wnoszący skargi mają obowiązek wykazania uzasadnionego interesu. Jeżeli osoba fizyczna lub prawna składająca skargę nie może wykazać, że ma w niej uzasadniony interes, Urząd Nadzoru EFTA może, bez uszczerbku dla prawa do rozpoczęcia dochodzenia z własnej inicjatywy, nie rozpatrywać skargi. Urząd może sprawdzić na każdym etapie dochodzenia, czy ten warunek został spełniony ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Por. art. 5 ust. 1 rozdział II.

⁽²⁾ Sprawa T-114/92, Bureau Européen des Médias et de l'Industrie Musicale (BEMIM) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb. Orz. ETS z 1995 r. str. I-147, pkt 28. Stowarzyszenia przedsiębiorstw były również wnioskodawcami wnoszącymi skargi w sytuacjach, których dotyczyły wyroki w sprawie 298/83, Comité des industries cinématographiques des Communautés européennes (CICCE) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb. Orz. ETS z 1985 r. str. 1105 i w sprawie T-319/99, Federación Nacional de Empresas (FENIN) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, jeszcze nieopublikowanej w Zb.Orz. ETS z 2003 r.

⁽³⁾ Sprawy połączone T-133/95 i T-204/95, International Express Carriers Conference (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb. Orz. ETS z 1998 r. str. II-3645, pkt. 79–83.

⁽⁴⁾ Zob. w kontekście Wspólnoty: sprawa T-37/92, Bureau Européen des Unions des Consommateurs (BEUC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb. Orz. ETS z 1994 str. II-285, pkt 36.

⁽⁵⁾ Ta kwestia jest obecnie rozpatrywana w procedurze toczącej się przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (sprawy połączone T-213 i 214/01). Komisja również zaakceptowała jako wnioskodawcę wnoszącego skargę indywidualnego konsumenta w swojej decyzji z dnia 9 grudnia 1998 r. w sprawie IV/D-2/34.466, Greek Ferries, Dz.U. L 109 z 27.4.1999, str. 24, pkt 1.

⁽⁶⁾ Sprawy połączone T-133/95 i T-204/95, International Express Carriers Conference (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1998 r. str. II-3645, pkt 79.

C. Badanie skargi

a) Interes na podstawie Porozumienia EOG

41. W nawiązaniu do orzecznictwa sądów Wspólnoty i praktyki stosowanej przez Komisję, Urząd Nadzoru EFTA uważa, że nie ma potrzeby prowadzenia dochodzenia w każdej sprawie ⁽¹⁾ lub, *a fortiori*, podejmowania decyzji w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. a) Porozumienia o Nadzorze i Trybunale w sprawie istnienia lub braku naruszenia art. 53 lub 54 Porozumienia EOG ⁽²⁾. Ma on natomiast prawo do klasyfikowania według hierarchii ważności składanych mu skarg i powoływać się na interes na podstawie Porozumienia EOG, w celu ustalenia priorytetowego znaczenia poszczególnych skarg, które do niego napływają ⁽³⁾. Urząd zajmuje inne stanowisko jedynie wówczas, gdy skarga mieści się w zakresie jego wyłącznych kompetencji ⁽⁴⁾.
42. Urząd Nadzoru EFTA ma jednak obowiązek dokładnie zbadać stan faktyczny i aspekty prawne skargi zgłoszonej przez wnioskodawcę w celu dokonania oceny interesu na podstawie Porozumienia EOG w świetle dalszego badania sprawy ⁽⁵⁾.
43. Ocena interesu na podstawie Porozumienia EOG, na który powołano się w skardze, jest uzależniona od okoliczności każdej sprawy. W związku z tym, liczba kryteriów oceny, które Urząd Nadzoru EFTA może brać pod uwagę, nie jest ograniczona, również nie ma on obowiązku stosowania jedynie niektórych kryteriów. Ponieważ stan faktyczny i okoliczności prawne w każdej sprawie mogą być zdecydowanie inne, dopuszczalne jest stosowanie nowych kryteriów, które wcześniej nie były stosowane ⁽⁶⁾. Urząd, w razie potrzeby, dokonując oceny przedmiotu skargi z punktu widzenia interesu Wspólnoty, na podstawie Porozumienia EOG, może nadawać priorytetowe znaczenie jednemu kryterium ⁽⁷⁾.
44. Kryteria, które mogą być uznane za odpowiednie z punktu widzenia oceny interesu Wspólnoty na podstawie Porozumienia EOG w (dalszym) badaniu sprawy są następujące:
- Urząd Nadzoru EFTA może oddalić skargę na tej podstawie, że wnioskodawca ma możliwość dochodzenia swoich praw przed sądem krajowym ⁽⁸⁾.
 - Urząd nie może uznać niektórych sytuacji za zasadniczo nie należące do jego kompetencji w ramach funkcji powierzonej mu na podstawie Porozumienia EOG, lecz jest zobowiązany do dokonania oceny w wypadku każdej sprawy, jak poważne są domniemane naruszenia i jak długotrwałe mogą być ich konsekwencje. Oznacza to w szczególności, że musi on wziąć pod uwagę czas utrzymywania się naruszeń będących przedmiotem skargi, ich zakres oraz wpływ na konkurencję na terytorium objętym Porozumieniem EOG. ⁽⁹⁾
 - Urząd być może będzie musiał wypośredkować między znaczeniem domniemanego naruszenia pod kątem funkcjonowania Porozumienia EOG, możliwością ustalenia istnienia naruszenia i zakresem badania koniecznego z punktu widzenia wypełnienia jego obowiązku polegającego na zapewnieniu przestrzegania art. 53 i 54 Porozumienia EOG ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Sprawa T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt 76; sprawa C-91/95 P, Roger Tremblay i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1996 r. str. I-5547, pkt 30.

⁽²⁾ Sprawa 125/78, GEMA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1979 r. str. 3173, pkt 17; sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt 87.

⁽³⁾ Prawny precedens obowiązujący we Wspólnocie od czasu rozstrzygnięcia sprawy T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt 77 i 85; zob. również przypisy 26 i 27 powyżej.

⁽⁴⁾ Prawny precedens obowiązujący we Wspólnocie od czasu rozstrzygnięcia sprawy T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt 75. Na mocy rozdziału II, ta zasada może mieć jedynie zastosowanie w kontekście art. 29 tego rozdziału.

⁽⁵⁾ W tym kontekście zob.: sprawa 210/81, Oswald Schmidt, prowadzący działalność handlową jako Demo-Studio Schmidt przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1983 r. str. 3045, pkt 19; sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt 86.

⁽⁶⁾ Sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt. 79–80.

⁽⁷⁾ W tym kontekście zob.: sprawa C-450/98 P, International Express Carriers Conference (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 2001 r. str. I-3947, pkt. 57–59.

⁽⁸⁾ W tym kontekście zob.: sprawa T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt. 88; sprawa T-5/93, Roger Tremblay i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1995 r. str. II-185, pkt 65; sprawa T-575/93, Casper Koelman przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1996 r. str. II-1, pkt. 75–80; zob. także część II powyżej, w której zostały podane bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące tej sytuacji.

⁽⁹⁾ W tym kontekście zob.: sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt. 92/93.

⁽¹⁰⁾ Prawny precedens obowiązujący we Wspólnocie od czasu rozstrzygnięcia sprawy T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt 86.

- Prawo decydowania Urzędu nie jest uzależnione od tego, jak skomplikowane będzie badanie w danej sprawie, etap badania stanowi jedną z okoliczności sprawy, której rozważenie Urząd może uznać za konieczne ⁽¹⁾.
 - Urząd może uznać, że nie ma potrzeby badania skargi, jeżeli praktyki, których ona dotyczy zostały zaniechane. Jednakże w tym celu Urząd jest zobowiązany sprawdzić, czy ich niekorzystny wpływ na konkurencję w dalszym ciągu się utrzymuje i czy naruszenia są poważne lub czy ich długotrwałe skutki nie powodują, że skarga dotyczy kwestii objętych interesem Wspólnoty na podstawie Porozumienia EOG ⁽²⁾.
 - Urząd może również uznać, że nie ma powodu badania skargi wówczas, gdy zainteresowane przedsiębiorstwa zgodzą się na zmianę swego działania w taki sposób, że będzie on mógł stwierdzić, że interes Wspólnoty na podstawie Porozumienia EOG nie jest wystarczający, by podejmować interwencję ⁽³⁾.
45. Jeżeli Urząd Nadzoru uzna, że przedmiot sprawy nie stanowi wystarczającego interesu Wspólnoty na podstawie Porozumienia EOG, uzasadniającego (dalsze) badanie, może on na tej podstawie oddalić skargę. Taką decyzję Urząd może podjąć albo przed rozpoczęciem dochodzenia albo po jego rozpoczęciu albo po podjęciu działań dochodzeniowych ⁽⁴⁾. Jednakże, Urząd nie ma obowiązku oddalania skargi ze względu na brak wystarczającego interesu na podstawie Porozumienia EOG ⁽⁵⁾.

b) *Badanie na podstawie art. 53 i 54*

46. Badanie skargi na podstawie art. 53 i 54 obejmuje dwa aspekty: jeden dotyczy stanu faktycznego, który należy ustalić w celu udowodnienia naruszenia art. 53 lub 54, drugi odnosi się do oceny prawnej działania będącego przedmiotem skargi.
47. Jeżeli w skardze, spełniającej wymogi art. 5 rozdziału III i zawierającej informacje wymagane w formularzu C, zarzuty nie zostały w wystarczającym stopniu uzasadnione, może ona zostać na tej podstawie oddalona ⁽⁶⁾. W celu oddalenia skargi na tej podstawie, że działanie będące jej przedmiotem nie narusza reguł konkurencji EOG lub nie jest objęte ich zakresem, Urząd Nadzoru EFTA nie ma obowiązku brania pod uwagę okoliczności, które nie zostały mu przedstawione przez wnioskodawcę wnoszącego skargę i które ujawnił w drodze badania danej sprawy ⁽⁷⁾.
48. W niniejszym obwieszczeniu nie można jednoznacznie określić kryteriów oceny aspektów prawnych porozumień i praktyk, przeprowadzanej na mocy art. 53 i 54. Jednakże, potencjalni wnioskodawcy wnoszący skargi powinni odwołać się do obszernych wskazówek dostępnych w Urzędzie Nadzoru EFTA ⁽⁸⁾, a także do innych źródeł, w szczególności do orzecznictwa Trybunału EFTA i sądów Wspólnoty oraz praktyk stosowanych w rozpatrywaniu spraw przez Urząd i Komisję ⁽⁹⁾. W kolejnych punktach zostały wymienione cztery szczególne przypadki. Wskazano również źródła dalszych wskazówek.

⁽¹⁾ W tym kontekście zob.: sprawa C-449/98 P, International Express Carriers Conference (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 2001 r. str. I-3875, str. 37.

⁽²⁾ W tym kontekście zob.: sprawa T-77/95, Syndicat français de l'Express International przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 r. str. II-1, pkt 57; sprawa C-119/97 P, Union française de l'express (Ufex) i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. I-1341, pkt 95. Por. także sprawa T-37/92, Bureau Européen des Unions des Consommateurs (BEUC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1994 r. str. II-285, pkt 113, w której między Państwami Członkowskimi i państwem trzecim zostało podjęte niepisane ustalenie poza wspólną polityką handlową, że nie wystarczy stwierdzenie, że działanie będące przedmiotem skargi ustało.

⁽³⁾ W tym kontekście zob.: sprawa T-110/95, International Express Carriers (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i innym, Zb. Orz. ETS z 1998 r. str. II-3605, pkt 57, wyrok podtrzymany w sprawie 449/98 P, International Express Carriers (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i innym, Zb. Orz. ETS z 2001 r. str. I-3875, pkt. 44–47.

⁽⁴⁾ W tym kontekście zob.: spraw C-449/98 P, International Express Carriers (IECC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i innym, Zb. Orz. ETS z 2001 r. str. I-3875, pkt 37.

⁽⁵⁾ W tym kontekście zob.: sprawa T-77/92, Parker Pen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1994 r. str. II-549, pkt. 64/65.

⁽⁶⁾ Sprawa 298/83, Comité des industries cinématographiques des Communautés européennes (CICCE) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1985 r. str. 1105, pkt. 21-24; sprawa T-198/98, Micro Leader Business przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1999 r. str. II-3989, pkt. 32-39.

⁽⁷⁾ W tym kontekście zob.: sprawa T-319/99, Federación Nacional de Empresas (FENIN) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wyrok z 2003 r. pkt 43., jeszcze nieopublikowany w Zb. Orz. ETS.

⁽⁸⁾ Obszerne wskazówki znajdują się na stronie internetowej Urzędu:
<http://www.eftasurv.int/fieldsOfWork/fieldcompetition/>.

⁽⁹⁾ Zgodnie z zapisem art. 58 Porozumienia EOG i protokołu 23 do tego porozumienia, Urząd i Komisja mają współpracować ze sobą między innymi w celu jednolitego wdrażania, stosowania i interpretacji Porozumienia EOG. Chociaż decyzje Komisji i nieformalne listy zawierające wskazówki nie są wiążące dla Urzędu, będzie on dokładał starań, by przy rozpatrywaniu spraw należycie brać pod uwagę praktykę stosowaną przez Komisję.

49. Porozumienia i praktyki są objęte zakresem stosowania art. 53 i 54 wówczas, gdy mogą one mieć niekorzystny wpływ na handel między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG. Jeżeli porozumienie lub praktyka nie spełniają tego warunku, mogą mieć zastosowanie krajowe przepisy dotyczące ochrony konkurencji, a nie prawo konkurencji EOG. Obszerne wskazówki na ten temat można znaleźć w Obwieszczeniu w sprawie koncepcji wpływu na handel ⁽¹⁾.
50. Porozumienia wchodzące w zakres art. 53 mogą być porozumieniami o niewielkim znaczeniu, które uznaje się za nie mające istotnego ograniczającego wpływu na konkurencję. Wskazówki dotyczące tego zagadnienia można znaleźć w Obwieszczeniu Urzędu Nadzoru EFTA na temat zasady *de minimis* ⁽²⁾.
51. Porozumienia, które spełniają warunki rozporządzenia dotyczącego wyłączeń grupowych uznaje się za spełniające wymogi ustanowione w art. 53 ust. 3. By Urząd Nadzoru mógł skorzystać z możliwości wyłączenia grupowego na mocy art. 29 rozdziału II, musi stwierdzić na podstawie indywidualnej oceny, że porozumienie, do którego stosuje się rozporządzenie dotyczące wyłączenia, wywołuje skutki niezgodne z art. 53 ust. 3.
52. Porozumienia, które ograniczają konkurencję w rozumieniu art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG mogą spełniać warunki art. 53 ust. 3 tego porozumienia. Na mocy art. 1 ust. 2 rozdziału II i bez konieczności wydawania uprzedniej decyzji administracyjnej, takie porozumienia nie są zakazane. Wskazówki dotyczące warunków, które musi spełniać porozumienie na mocy art. 53 ust. 3 można znaleźć w Obwieszczeniu dotyczącym stosowania art. 53 ust. 3 ⁽³⁾.

D. Procedury stosowane przez Urząd Nadzoru EFTA podczas rozpatrywania skarg

a) Ogólny zarys

53. Zgodnie z tym, co zostało powiedziane powyżej, Urząd Nadzoru EFTA nie ma obowiązku prowadzić badania na podstawie każdej przedłożonej mu skargi w celu ustalenia, czy miało miejsce naruszenie. Jednakże, Urząd jest zobowiązany dokładnie przeanalizować stan faktyczny i aspekty prawne przedstawione mu przez wnioskodawcę składającego skargę, w celu oceny, czy świadczą o działaniu, które mogło naruszyć art. 53 i 54 ⁽⁴⁾.
54. Na procedurę stosowaną przez Urząd Nadzoru EFTA przy rozpatrywaniu skarg, składają się różne etapy ⁽⁵⁾.
55. Na pierwszym etapie, po otrzymaniu skargi, Urząd Nadzoru EFTA bada ją i może zbierać dalsze informacje niezbędne do podjęcia decyzji, jakie działanie podejmie on w jej sprawie. Na tym etapie może mieć miejsce nieformalna wymiana poglądów między Urzędem a wnioskodawcą wnoszącym skargę w celu ustalenia stanu faktycznego i kwestii prawnych dotyczących skargi. Na tym etapie, Urząd może powiadomić wnoszącego skargę o swoich wstępnych wnioskach, stwarzając mu możliwości uzupełnienia zarzutów w świetle tych wstępnych wniosków.
56. Na drugim etapie, Urząd Nadzoru EFTA może prowadzić dalsze badanie sprawy, w celu rozpoczęcia postępowania na podstawie art. 7 ust. 1 rozdziału II w stosunku do przedsiębiorstw, których dotyczy skarga. Jeżeli Urząd uzna, że nie ma wystarczających podstaw do podjęcia działania w sprawie skargi, informuje on podmiot wnoszący skargę o powodach swojej decyzji i umożliwia mu przedstawienie dodatkowych uwag w terminie, który określi (art. 7 ust. 1 rozdziału III).

⁽¹⁾ Obwieszczenie w sprawie koncepcji wpływu na handel podanej w art. 53 i 54 Porozumienia EOG, not jeszcze nieopublikowane.

⁽²⁾ Obwieszczenie Urzędu Nadzoru EFTA w sprawie porozumień o mniejszym znaczeniu, które w istotny sposób nie ograniczają konkurencji na podstawie art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG (*de minimis*), Dz.U. C 67 z 20.3.2003, str. 20 i Suplement EOG do Dz.U. 15 z 20.3.2003, str. 11.

⁽³⁾ Obwieszczenie Urzędu Nadzoru EFTA — Wskazówki dotyczące zasad stosowania art. 53 ust. 3) Porozumienia o EOG, jeszcze nieopublikowane.

⁽⁴⁾ W tym kontekście zob.: sprawa 210/81, Oswald Schmidt, prowadzący działalność handlową jako Demo-Studio Schmidt przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1983 r. str. 3045, pkt 19; sprawa T-24/90, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1992 r. str. II-2223, pkt 79.

⁽⁵⁾ W tym kontekście: por. sprawa T-64/89, Automec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1990 r. str. II-367, pkt 45–47; sprawa T-37/92, Bureau Européen des Unions des Consommateurs (BEUC) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1994 r. str. II-285, pkt 29.

57. Jeżeli wnioskodawca wnoszący skargę nie przedstawi uwag w terminie ustalonym przez Urząd Nadzoru EFTA, skarga zostanie uznana za wycofaną (art. 7 ust. 3 rozdziału III). W każdym innym wypadku, na trzecim etapie procedury, Urząd zapoznaje się z uwagami przedstawionymi przez wnoszącego skargę i albo rozpoczyna procedurę w stosunku do przedmiotu skargi, albo podejmuje decyzję o oddaleniu skargi ⁽¹⁾.
58. Jeżeli Urząd Nadzoru EFTA podejmuje decyzję o oddaleniu skargi na mocy art. 13 rozdziału II na tej podstawie, że inny organ zajmuje się lub zajmował się daną sprawą, postępuje on w sposób określony w art. 9 rozdziału III.
59. W trakcie całej procedury wnioskodawcy wnoszący skargi korzystają z wielu praw przewidzianych w art. 6 do 8 rozdziału III. Jednakże, postępowania Urzędu Nadzoru w sprawach dotyczących konkurencji nie mają charakteru postępowań prywatno-dowodowych między wnoszącym skargę z jednej strony a przedsiębiorstwami, których dotyczy dochodzenie z drugiej strony. W związku z tym, prawa proceduralne wnioskodawców są mniej daleko idące niż prawo przedsiębiorstw, wobec których toczy się postępowanie o naruszenie, do sprawiedliwego wysłuchania ⁽²⁾.

b) *Orientacyjny termin informowania wnioskodawcy wnoszącego skargę o działaniu proponowanym przez Urząd Nadzoru EFTA*

60. Urząd Nadzoru EFTA jest zobowiązany podjąć decyzje w sprawie skarg w rozsądnie uzasadnionym terminie ⁽³⁾. Co rozumie się pod tym pojęciem, zależy od okoliczności sprawy, w szczególności jej kontekstu, różnych etapów procedury, które zastosuje Urząd, postępowania stron w trakcie procedury, złożonego charakteru sprawy i znaczenia jej przedmiotu dla różnych zaangażowanych w nią stron ⁽⁴⁾.
61. Urząd Nadzoru EFTA w szczególności dołoży starań, by informować podmioty wnoszące skargi o proponowanych przez siebie działaniach w odniesieniu do tych skarg w ciągu mniej więcej czterech miesięcy od otrzymania skargi. W ten sposób, w zależności od okoliczności danej sprawy, a zwłaszcza konieczności żądania uzupełniających informacji od wnoszących skargi lub od stron trzecich, Urząd w ciągu czterech miesięcy przede wszystkim informuje wnoszącego skargę o tym, czy zamierza podjąć dalsze dochodzenie w danej sprawie, czy nie. Ten okres jest terminem prawnie wiążącym.
62. W związku z tym, w ciągu tego czteromiesięcznego okresu, Urząd Nadzoru EFTA może poinformować wnoszącego skargę o działaniach proponowanych na podstawie wstępnych wniosków sformułowanych na pierwszym etapie procedury (zob. pkt 55 powyżej). Urząd może również, jeżeli procedura badania skargi wkroczyła w drugi etap (zob. pkt 56 powyżej), bezpośrednio listownie poinformować podmiot wnoszący skargę o wstępnej ocenie, zgodnie z art. 7 ust. 1 rozdziału III.
63. W celu zapewnienia możliwie najbardziej skrupulatnego traktowania skarg, pożądane jest, by podmioty wnoszące skargi należycie współpracowały w toku procedur ⁽⁵⁾, na przykład poprzez informowanie Urzędu Nadzoru EFTA o nowych okolicznościach.

c) *Prawa proceduralne podmiotu wnoszącego skargę*

64. Jeżeli Urząd Nadzoru EFTA kieruje oficjalne zarzuty do przedsiębiorstw, których dotyczy skarga, zgodnie z art. 10 ust. 1 rozdziału III, podmiot wnoszący skargę ma prawo otrzymać kopię tego dokumentu, z którego zostały usunięte informacje stanowiące tajemnicę handlową oraz inne poufne informacje dotyczące zainteresowanych przedsiębiorstw (jawną wersję oficjalnych zarzutów; por. art. 6 ust. 1 rozdział III). Wnioskodawca może przedstawić na piśmie uwagi dotyczące oficjalnych zarzutów. Termin wnoszenia takich pisemnych uwag zostanie określony.

⁽¹⁾ W tym kontekście zob.: sprawa C-282/95 P, Guérin automobiles przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 r. str. I-1503, pkt 36.

⁽²⁾ Sprawy połączone 142 i 156/84, British American Tobacco Company i R. J. Reynolds Industries przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb. Orz. ETS z 1987 r. str. 249, pkt. 19/20.

⁽³⁾ W tym kontekście zob.: sprawa C-282/95 P, Guérin automobiles przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 r. str. I-1503, pkt 37.

⁽⁴⁾ W tym kontekście zob.: sprawy połączone T-213/95 i T-18/96, Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) i Federatie van Nederlandse Kraanbedrijven (FNK) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 r. str. 1739, pkt 57.

⁽⁵⁾ Pojęcie „należytej współpracy” w odniesieniu do wnioskodawcy wnoszącego skargę zostało zastosowane przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-77/94, Vereniging van Groothandelaren in Bloemkwekerijproducten i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 r. str. II-759, pkt 75.

65. Ponadto, Urząd Nadzoru EFTA może, gdzie stosowne, umożliwić podmiotowi wnoszącemu skargę wyrażenie opinii podczas ustnego wysłuchania stron, do których zostały skierowane oficjalne zarzuty, jeżeli wnoszący skargę wystąpi z takim wnioskiem w swoich pisemnych uwagach ⁽¹⁾.
66. Podmiot wnoszący skargę może przedstawić, z własnej inicjatywy lub na wniosek Urzędu Nadzoru EFTA, dokumenty zawierające informacje stanowiące tajemnicę handlową lub inne poufne informacje. Informacje poufne będą chronione przez Urząd ⁽²⁾. Na mocy art. 16 rozdziału III, wnoszący skargę ma obowiązek wskazać informacje poufne, podać powody, dla których te informacje należy jako takie traktować i przedłożyć odrębnie jawną wersję dokumentów, jeżeli zgłasza swoje uwagi na mocy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozdziału III, a także, gdy następnie przedstawia dalsze informacje w toku tej samej procedury. Ponadto, Urząd może w każdym innym wypadku zażądać od podmiotu wnoszącego skargę, który przedstawił dokumenty lub złoży oświadczenia, wskazania dokumentów lub ich części bądź oświadczeń, które uważa on za poufne. Urząd może w szczególności wyznaczyć wnoszącemu skargę nieprzekraczalny termin na określenie, dlaczego uważa on dane informacje za poufne, i dostarczenie ich jawnej wersji, wraz ze zwięzłym opisem lub jawną wersją każdej informacji usuniętej z dokumentów.
67. Zaklasyfikowanie informacji jako poufnych nie stanowi dla Urzędu Nadzoru EFTA przeszkody dla jej ujawnienia i wykorzystania, jeśli są one niezbędne do udowodnienia naruszenia art. 53 lub 54 ⁽³⁾. Jeżeli tajemnice handlowe lub informacje niejawne są niezbędne do udowodnienia naruszenia, Urząd musi ocenić każdy dokument odrębnie, czy potrzeba ujawnienia jest większa niż szkoda, która z takiego ujawnienia może wyniknąć.
68. Jeżeli Urząd Nadzoru EFTA uzna, że skarga nie powinna być poddana kolejnym etapom badania na podstawie braku wystarczającego interesu na mocy Porozumienia EOG, uzasadniającego dalsze rozpoznawanie sprawy lub na innej podstawie, informuje on podmiot wnoszący skargę w formie listu, w którym wskazuje podstawę prawną (art. 7 ust. 1 rozdział III), podaje powody, które doprowadziły Urząd do takiego wstępnego ustalenia i daje wnoszącemu skargę możliwość przedstawienia uzupełniających informacji lub uwag w określonym przez siebie terminie. Urząd informuje również o konsekwencjach wynikających z nieudzielenia odpowiedzi, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozdziału III, jak wyjaśniono poniżej.
69. Zgodnie z art. 8 ust. 1 rozdziału III, podmiot wnoszący skargę ma prawo wglądu w informacje, na podstawie których Urząd sformułował swoje wstępne stanowisko. Taki wgląd jest zazwyczaj umożliwiany poprzez załączenie do listu kopii odpowiednich dokumentów.
70. Termin zgłaszania uwag przez podmiot wnoszący skargę, w odniesieniu do listu, zgodnie z art. 7 ust. 1 rozdziału III, zostanie określony w zależności od okoliczności sprawy. Nie będzie on jednak krótszy niż cztery tygodnie (art. 17 ust. 2 rozdziału III). Jeżeli podmiot wnoszący skargę nie udzieli odpowiedzi w ustalonym terminie, skargę uznaje się za wycofaną na mocy art. 7 ust. 3 rozdziału III. Podmiot wnoszący skargę ma również prawo do wycofania skargi w dowolnym terminie według własnego uznania.
71. Wnoszący skargę może wystąpić z wnioskiem o przedłużenie terminu przewidzianego na przedłożenie uwag. W zależności od okoliczności sprawy, Urząd Nadzoru EFTA może takie przedłużenie przyznać.
72. W takim wypadku, jeżeli wnioskodawca dostarczy uzupełniające informacje, Urząd Nadzoru EFTA weźmie je pod uwagę. Jeżeli na podstawie tych informacji Urząd zmieni dotychczasowy kierunek działania, może on rozpocząć postępowanie przeciwko przedsiębiorstwom, których dotyczy skarga. W takiej procedurze, podmiot wnoszący skargę korzysta z praw proceduralnych wyjaśnionych powyżej.
73. Jeżeli uwagi przedstawione przez wnioskodawcę nie wpłyną na zmianę kierunku działania zaproponowanego przez Urząd Nadzoru EFTA, oddala on skargę w drodze decyzji ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Art. 6 ust. 2 rozdział III.

⁽²⁾ Art. 122 Porozumienia EOG, art. 14 ust. 4 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, art. 28 rozdziału II oraz art. 15 i 16 rozdziału III.

⁽³⁾ Art. 27 ust. 2 rozdział II.

⁽⁴⁾ Art. 7 ust. 2 rozdziału III, w tym kontekście zob.: sprawa C-282/95 P, Guérin automobiles przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1997 r. str. I-1503, pkt 36.

d) Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA w sprawie oddalenia skargi

74. Jeżeli Urząd Nadzoru EFTA w drodze decyzji oddala skargę na podstawie art. 7 ust. 2 rozdział III, jest on zobowiązany podać uzasadnienie zgodnie z art. 16 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, tzn. w sposób adekwatny do przedmiotu skargi i bierze pod uwagę okoliczności każdej sprawy.
75. W uzasadnieniu należy podać w sposób jasny i jednoznaczny powody, którymi kierował się Urząd Nadzoru tak, by podmiot wnoszący skargę mógł poznać powody decyzji i by Trybunał EFTA mógł dokonać ich weryfikacji. Jednakże, w swoim uzasadnieniu Urząd nie ma obowiązku zajmować stanowiska w odniesieniu do każdego argumentu przedstawionego przez wnoszącego skargę. Musi jedynie wskazać fakty i aspekty prawne, które miały zasadnicze znaczenie w kontekście jego decyzji ⁽¹⁾.
76. Jeżeli Urząd Nadzoru EFTA oddala skargę w sprawie, która również wymaga wydania decyzji na podstawie art. 10 rozdziału II (stwierdzenie, że art. 53 lub 54 nie ma zastosowania) lub art. 9 rozdział II (zobowiązania), w decyzji dotyczącej oddalenia skargi może się powołać na inną decyzję przyjętą na podstawie tych postanowień.
77. Od decyzji dotyczącej oddalenia skargi przysługuje odwołanie do Trybunału EFTA ⁽²⁾.
78. Decyzja dotycząca oddalenia skargi uniemożliwia wnoszącemu skargę wystąpienie z wnioskiem o ponowne wszczęcie dochodzenia, chyba że przedstawi on nowe istotne dowody. W związku z tym, dalsza korespondencja w sprawie tego samego domniemanego naruszenia przez wnioskodawcę, który już występował ze skargą nie może być uznana za nową skargę, chyba że Urzędowi Nadzoru EFTA zostaną przedstawione nowe istotne dowody. Jednakże, Urząd w pewnych okolicznościach może ponownie otworzyć sprawę.
79. Decyzja o oddaleniu skargi nie rozstrzyga definitywnie o tym, czy ma miejsce naruszenie art. 53 lub 54, czy nie, nawet wówczas, gdy Urząd Nadzoru EFTA dokonał oceny stanu faktycznego na podstawie art. 53 i 54. Dlatego ocena przedstawiona przez Urząd w decyzji dotyczącej oddalenia skargi nie stanowi przeszkody dla sądu lub organu ochrony konkurencji państwa EFTA dla zastosowania art. 53 i 54 do wnoszonych do nich skarg dotyczących porozumień i praktyk. Ocena przedstawiona przez Urząd w decyzji dotyczącej oddalenia skargi zawiera fakty, które sądy państw EFTA lub organy ochrony konkurencji mogą wziąć pod uwagę w badaniu, czy porozumienia i działanie, będące jego przedmiotem, są zgodne z art. 53 i 54 ⁽³⁾.

e) Szczególne sytuacje

80. Zgodnie z art. 8 rozdziału II, Urząd Nadzoru EFTA może z własnej inicjatywy nakazać wprowadzenie środków tymczasowych, jeżeli istnieje ryzyko wyrządzenia poważnej i nieodwracalnej szkody konkurencji. Art. 8 rozdziału II wyraźnie stwierdza, że wnoszący skargę nie może występować z wnioskiem o zastosowanie środków tymczasowych na mocy art. 7 ust. 2 rozdziału II. Wnioski o zastosowanie środków tymczasowych przez przedsiębiorstwa nie mogą być wnoszone do sądów państw EFTA, które są właściwe do podejmowania decyzji w sprawie takich środków ⁽⁴⁾.
81. Niektóre osoby mogą chcieć poinformować Urząd Nadzoru EFTA o podejrzewanych naruszeniach art. 53 lub 54 bez ujawniania swojej tożsamości przedsiębiorstwom, których dotyczą zarzuty. Urząd chętnie przyjmuje informacje od takich osób. Jest on zobowiązany zachować anonimowość informatorów, zgodnie z ich życzeniem ⁽⁵⁾, chyba że prośba o zachowanie anonimowości jest zdecydowanie bezpodstawną.

⁽¹⁾ Orzecznictwo, por. sprawa E-2/94, Scottish Salmon Growers Association Limited przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA, Zb. Orz. Trybunału EFTA z 1994-1995 r., str. 59, sprawa E-4/97, Norwegian Bankers' Association przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA, Zb. Orz. Trybunału EFTA z 1998 r., str. 38, oraz we Wspólnocie między innymi sprawa T-114/92, Bureau Européen des Médias et de l'Industrie Musicale (BEMIM) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1995 r. str. II-147, pkt 41.

⁽²⁾ Art. 36 ust. 2 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale. W kontekście Wspólnoty zob.: sprawa 210/81, Oswald Schmidt, prowadzący działalność handlową jako Demo-Studio Schmidt przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1983 r. str. 3045.

⁽³⁾ W tym kontekście zob.: sprawa T-575/93, Casper Koelman przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1996 r. str. II-1, pkt. 41-43.

⁽⁴⁾ W zależności od sprawy, organy ochrony konkurencji państw EFTA mogą być również właściwe do przyjęcia środków tymczasowych.

⁽⁵⁾ Sprawa 145/83, Stanley George Adams przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Orz. ETS z 1985 r. str. 3539.

ZAŁĄCZNIK

FORMULARZ C

SKARGA NA PODSTAWIE ART. 7 ROZDZIAŁU II**I. Informacje dotyczące wnioskodawcy i przedsiębiorstwa (przedsiębiorstw) lub stowarzyszenia przedsiębiorstw, stanowiące podstawę wniosku**

1. Należy podać pełne informacje dotyczące tożsamości osoby prawnej lub fizycznej składającej wniosek. Jeżeli wnioskodawcą jest przedsiębiorstwo, należy określić grupę kapitałową, do której ono należy i przedstawić zwięzły zarys charakteru i zakresu prowadzonej działalności gospodarczej. Należy wskazać osobę do kontaktu (z podaniem numeru telefonu, adresu pocztowego i adresu poczty elektronicznej), która może udzielić dodatkowych wyjaśnień.
2. Należy określić przedsiębiorstwo (przedsiębiorstwa) lub stowarzyszenie przedsiębiorstw, których działania dotyczy skarga. Należy uwzględnić, gdzie ma to zastosowanie, wszelkie dostępne informacje na temat grupy kapitałowej, do której należy przedsiębiorstwo (przedsiębiorstwa), którego dotyczy skarga, a także opisać charakter i zakres prowadzonej przez nie działalności gospodarczej. Określić stosunek wnioskodawcy względem przedsiębiorstwa (przedsiębiorstw) lub stowarzyszenia przedsiębiorstw, którego dotyczy wniosek, (np. klient, konkurent).

II. Szczegółowe informacje o domniemanym naruszeniu i dowody

3. Należy szczegółowo przedstawić stan faktyczny, z którego, w opinii wnioskodawcy, wynika, że ma miejsce naruszenie art. 53 lub art. 54 Porozumienia EOG. Należy w szczególności opisać charakter produktów (towarów lub usług), na które miało wpływ domniemane naruszenie oraz wyjaśnić, w razie konieczności, jakie są uwarunkowania handlowe dla tych produktów. Należy dostarczyć wszelkich niezbędnych informacji dotyczących porozumień lub praktyk tych przedsiębiorstw lub stowarzyszeń przedsiębiorstw, do których odnosi się wniosek. Należy wskazać, w możliwie szerokim zakresie, względną pozycję na rynku przedsiębiorstw, których dotyczy wniosek.
4. Należy dostarczyć wszelkie dokumenty będące w posiadaniu wnioskodawcy, dotyczące lub bezpośrednio związane ze stanem faktycznym przedstawionym we wniosku (na przykład teksty porozumień, protokoły z negocjacji lub posiedzeń, warunki transakcji, dokumenty handlowe, okólniki, korespondencję, notatki z rozmów telefonicznych...). Należy podać nazwiska i adresy osób, które mogą potwierdzić stan faktyczny przedstawiony w skardze, w szczególności osób, na które miało wpływ domniemane naruszenie. Należy przedstawić dane statystyczne lub inne dane, będące w posiadaniu wnioskodawcy, które odnoszą się do przedstawionego stanu faktycznego, w szczególności w wówczas, gdy świadczą one o rozwoju sytuacji na rynku (na przykład informacje odnoszące się do cen i tendencji cenowych, przeszkód w wejściu na rynek dla nowych dostawców, itd.)
5. Należy przedstawić własną opinię na temat geograficznego zasięgu domniemanego naruszenia i wyjaśnić, gdy nie jest to oczywiste, w jakim stopniu handel między Państwami Członkowskimi lub pomiędzy Wspólnotą a państwem lub kilkoma państwami EFTA, będącymi stronami Porozumienia EOG, może zostać zakłócony w wyniku zaskarżonych działań.

III. Ustalenia oczekiwane od Urzędu Nadzoru EFTA i uzasadniony interes

6. Należy wyjaśnić, jakich ustaleń lub działań oczekuje się w wyniku postępowań prowadzonych przez Urząd Nadzoru EFTA.
7. Należy przedstawić podstawy, na których wnioskodawca opiera własny uzasadniony interes zgodnie z art. 7 rozdziału II. W szczególności należy przedstawić, jaki wpływ mają zaskarżone działania na wnioskodawcę i wyjaśnić, w jaki sposób, w jego opinii, Urząd Nadzoru EFTA mógłby w wyniku interwencji zarządzić domniemanemu naruszeniu.

IV. Postępowania przed krajowymi organami ochrony konkurencji lub sądami krajowymi

8. Należy dostarczyć pełne informacje o tym, czy wnioskodawca zwracał się, w zakresie tej samej lub przedmiotowo zbliżonej sprawie, do jakiegokolwiek innego organu ochrony konkurencji i/lub czy przed sądem krajowym był prowadzony proces sądowy. Jeżeli tak, należy dostarczyć pełne informacje dotyczące organu administracyjnego lub sądowego, do którego wnioskodawca się zwracał i podać, jakich informacji tam udzielił.

Złożyć oświadczenie, że informacje zawarte w niniejszym formularzu i załącznikach do niego zostały podane wyłącznie w dobrej wierze.

Data i podpis